

«Τὸ ξέρουμε», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας «ποῦ ἐσὺ δὲν ἀνήκεις στὸ κόμμα, γιατί δὲν ἔφραες ὅσα ἠ-
θελές ἀπὸ τὴν ἐργολαβία τοῦ θεάτρου· μὰ τὸ χα-
τῆρ' δὲ θὰ σοῦ γένει.» Ὁ ἄλλος ἐκοίταξε ὀλόγυρά
του, καὶ ἀφοῦ ἐκατάλαβε πὼς κανένας δὲν εἶταν μὲ
τὸ ἔρος τοῦ δὲν ἀπάντησε.

«Τί νὰ σὰς πῶ», ξακολούθησε ὁ Ἀντρέας, μι-
λῶν ὡς χαμηλόφωνα στοὺς συντρόφους τοῦ «ἂ γέ-
νει αὐτὸ ποῦ κρᾶζει τοῦτος ὁ κόρακας, τότες βέβαια
δὲ μένεις ἄλλο παρὰ ἡ παντρεία. Σὲ δύο μῆνες τὰ
χρέγια δὲ βγαίνουν. Αἱ μπάρμπα, τᾶχει τὰ χίλια
αὐτῆ ποῦ λές;»

«Καὶ κερσότερα» τοῦ ἀποκρίθηκε χαρούμενος.
«Ἐγὼ, μωρέ, σοῦ τὰ καταφέρνω ὅπως θέλει ὁ Θεός·
καὶ θὰ μὲ συχωρᾷς μιὰ μέρα μωρὲ παιδί.»

«Μὰ ἔχει κάτι μάτια ἢ ἄλλη», εἶπε πάλι ὁ
Ἀντρέας, κουνῶντας τὸ κεφάλι του — «Ἄ ἢ Ρή-
νη τοῦ Τρίγκουλου, αἱ ;» εἶπε ὁ Ἀντώνης πίνον-
τας μιὰ γουλιὰ κρασί καὶ χτυπῶντας τὰ χεῖλη του.
«Μὲς στὴν καρδιά μπήγεται τὸ βλέμμα της. Καὶ ἀ-
νάκουστη, καὶ ἀμελέτητη καὶ δουλεύτρα. Ὡ νᾶ-
μουνα ἐλεύτερος!»

«Θὰ τὴν ἐπαιρνα, μὰ τὸν ἄγιο», εἶπε ὁ Ἀν-
τρέας σηκώνοντας τὸ καπέλλο του, «μὰ τί νὰ σοῦ
κάμω. Εἶναι βλέπεις τὰ ὄβολα. Γιὰ τὴν οἰκογένεια
τόσο τόσο δὲ θὰ μ' ἐγνοιαζε. Ὡς καὶ οἱ ἀρχόντοι
παίρνουνε τὴν δουλειὰ τους καὶ χειρότερες. Κάποιος
δὲν ἐπῆρε μιὰ δημόσια ἀπὸ τὸ δρόμο, καὶ τώρα κά-
νει καὶ βίζιτες μαζί της, καὶ αὐτὴ πάει σ' ὄλα τ' ἀρ-
χοντικά, καὶ τὴν ἔχει στὰ μεταξωτὰ ντυμένηνε; Ἐμὲ
μπάρμπα ἢ Ρήνη, νὰ ζεῖς, ντροπὴ δὲ θὰ μοῦφερνε.»

«Πάρτηνε Ἀντρέα» εἶπε ὁ Ἀντώνης, «αὐτὴ
εἶναι γυναίκα γιὰ τὸ σπίτι σου.»

«Τί τοῦ λές, μωρέ», εἶπε ὁ μπάρμπα, «αὐτὴ
γιὰ μᾶς δὲν εἶναι· δὲν ἔχει παράδες. Ἐγὼ τοῦπα
τί ἔχει νὰ κάμει.»

«Νὰ τὴν ὀδινε μοναχὰ ἢ Ἐπιστήμη τὰ χίλια,
κ' ἐβλεπεις» εἶπε ὁ Ἀντώνης. — «Ἄ δὲν εἶτανε»
εἶπε ὁ Ἀντρέας «τὸ σπίτι μου σ' αὐτὴ τὴν περίλη-
ψη, καὶ τίποτα νὰ μὴν εἶχε, πικρὰ μοναχὰ ὅτι φο-
ρεῖ τὴν καθημερινή, τὴν ἐπαιρνα γιατί ἔχει ξανθὰ
μαλλιά καὶ κάτι μάτια!... καὶ κοιτάζει τόσο ἀθῶα,
τόσο γλυκά. Τώρα τὸ κατάλαβα ποῦναι ἁμορφη.
Ἐγίνηκε μιὰ κοπελλιάρια! Ἐξεσποῦρδωσε μὲ μίας.
Οὔτε ἡ χώρα δὲν ἔχει μιὰν ὅμοια. Μὰ τί κάνουνε
τὰ τάλλαρα, ἀνάθεμά τα καὶ ὅπου τὰ ἀνάδειξε.»

«Τὸ λές γιατί δὲν ἔχεις», τοῦπε πονηρὰ ὁ
μπάρμπα σουφρώνοντας τὸ μέτωπο. «Πάρε, μωρέ,
αὐτῆνε ποῦ σοῦ λέω ἐγὼ, καὶ βλέπεις ἂ δὲν τὰ
βλοήσεις. Ζωὴ χαρισάμενη, μωρέ. Τάλλαρα, μὴ
λές; Αὐτὰ εἶναι οἱ θεοὶ σὲ τούτην τὴ ζῆς! Φάε, ἀ-
γάπη, μωρέ.» Κ' ἔκαμε μὲ τὸ χέρι του τὸ βιολι ἀ-
πάνου στὴν κοιλιὰ του. «Μὰ ψηλὰ τὴ γούνα σου,
Ἀντρέα, κοίταξε μὴ σοῦ τὴν κολλήσουνε, μωρέ, καὶ
δὲν ἔχεις ξεμπερδεμούς. Μὴν παραπερνᾷς τὸ καν-
τούνη της. Μοῦ λένε, πὼς τῆς μιλεῖς καὶ ὄλας.»

«Παιδοπούλα τὴν ἐγνώρισα καὶ νὰ μὴν τὴ μι-
λῶ; Γιατί;»

«Γιατί ἐγίνηκε γυναίκα», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ
μπάρμπα μὲ σοβαρὸ ὄφρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΠΕΤΡΑΡΧΗ ΣΟΝΕΤΟ 102

(le caldi sospiri)

Ἀμέτε, ἀνασασμοὶ θερμοί, στὴν κρύα της καρδιά,
Σπάστε τὸν πάγο ποῦ φραγμὸ στὴν συμπονιατῆς βάνει,
Κι ἂν φτάνει ἀνθρώπου προσευχὴ στὸν οὐρανὸ βαθιά,
Ἡ χάρις τοῦ ἦ κι ὁ θάνατος τὰ βάσανά μου ἄς γιάνει.
Ἀμέτε, λογισμοὶ γλυκοί, καὶ πέτε της πλατειά,
Τὰ πάθια μου, ποῦ ἡ ὁμορφη ματιὰ της δὲν τὰ φτάνει,
Κι ἂν ἐμποδίζει τ' ἄστρο μου ἢ ἐκείνη μὲ ἀπονιά,
Ἄς φύγω ἀπ' τὴν ἐλπίδα μου, ἄς φύγω ἀπὸ τὴν πλάνη,
Νὰ πεῖτε ἔχετε δύναμη, ἀλλὰ ἴσως καὶ ὄχι τέλεια,
Ποῦ ἐνῶ ἡ ζωὴ μου σκοτεινὴ καὶ ἀνήσυχη διαβαίνει,
Αὐτὴ περνᾷ τις ὥρες της μὲ εἰρήνη καὶ μὲ γέλοια.
Μαζί σας εἶναι ὁ Ἐρωτας, ἀμέτε θαρρεμένοι·
Καὶ ἡ τύχη μου λιγώτερο κακὴ θάναί μιὰ μέρα,
Ἄν στὰ σημάδια τοῦ ἡλίου μου γνωρίζω τὸν ἀγέρα.

ΔΗΜ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, γιατρός

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ ΕΡΓΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΒΕΛΗΣ. «*Όταν λείπει τὸ χρῆ-
μα*» δράμα σὲ τρεῖς πράξεις τῆς δας *Εὐγενίας
Ζωγράφου*.

Τὸ ἔργο πλέκεται γύρω σὲ μιὰ ὁμορφη κόρη,
ποῦ βλέπεις τοὺς ἄντρες νὰ ἐπιθυμοῦν τὴν ὁμορφιά
της μόνο μὲ ταπεινοῦς σκοπούς, δίχως κανεὶς ν' ἀν-
τιποκρίνεται στὴ λεύτερη καὶ γενναία ψυχὴ της.
Καὶ τὴν ὥρα ποῦ πίστεψε πὼς γεννήθηκε γιὰ αὐτὴ
μιὰν ἀληθινώτερη ἀγάπη στὰ στήθια ἐνὸς ἀψεγά-
διαστου στοὺς κοινωνικοὺς τρόπους νέου, ἔρχεται
μιὰ τραγικὴ ἀπάτη νὰ τῆς δείξῃ πὼς βρῖσκεται μέσα
στὸν κόσμο τέλεια ὀλομόναχη. Ὁ νέος ποῦ τῆς ἔ-
ταξε ἀγάπης παράδεισους, τὴν ἀφίνει τὴν τελευταία
στιγμὴ μαθαίνοντας πὼς τῆς λείπει ἡ πλοῦσια προ-
κα ποῦ ὀνειρευότανε, καὶ παίρνει μιὰ της ἀντίζηλη
ξαδέρφη, ποῦ δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο ἀγαθὸ ἀπὸ τὸ
χρῆμα.

Τὸ δράμα τῆς δ. Ζωγράφου, γραμμένο στὴν
καθρεῦουσα, δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν τεχνικὴ μεριά κα-
μὴ ἐμαλότητα νὰ μᾶς παρουσιάσῃ. Ἀκανόνιστα
ἐμπνευσμένο, ἀταχτα ὕφασμένο, περισσόλογα γραμ-
μένο. Μιὰν ἀνάδαθη ψυχολογία χαρακτήριζε τὰ
πρόσωπα ὄλα, ἀκόμα καὶ τὴν ἡρωῖνα, καὶ ὁ σκο-
πὸς τοῦ ἔργου δὲν εἰδείχνε πρωτότυπη τάση σὲ
ἰδέες ποῦ βάλθηκε νὰ ξετυλίξῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἡ